

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: A. T.
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

za účasti: a) A. M.
b) Y. T., zast. matkou A. M.
c) M. T., zast. matkou A. M.
všichni bytem X

zastoupení advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2023, č. j. CPR-3912-4/ČJ-2023-930310-V224,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 2. 2023, č.j. CPR-3912-4/ČJ-2023-930310-V224 („napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend („prvostupňový orgán“) ze dne 30. 9. 2022, č.j. KRPB-159792-41/ČJ-2021-060026-50A („prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Současně byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 60 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyla dostatečně posouzena přiměřenost jeho dopadu soukromého a rodinného života žalobce. A v tom rozsahu, ve kterém posouzena byla, byla dle žalobce posouzena chybně.

II. Správní rozhodnutí a související skutkové okolnosti

4. Po provedení pobytové kontroly, následné lustraci v cizineckém systému a po vyžádání spisového materiálu týkajícího se ukončení pobytu žalobce od Ministerstva vnitra, bylo prvostupňovým orgánem zjištěno, že zaměstnavatel žalobce oznámil ukončení zaměstnání žalobce ke dni 12. 4. 2021. Žalobce nepožádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, ani neučinil oznámení podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců („zákon o pobytu cizinců“), proto byl jeho dlouhodobý pobyt pravomocně zrušen. Žalobce se k prvostupňovému orgánu na předvolání dostavil za účelem podání vysvětlení. Prvostupňový orgán shledal, že nejméně od 13. 10. 2021 se žalobce zdržuje na území České republiky neoprávněně. Prvotně byly dány podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod. 4 zákona o pobytu cizinců. Později prvostupňový orgán dospěl k závěru, že by vyhoštění žalobce představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a řízení překvalifikoval na řízení o uložení povinnosti k opuštění území.
5. Ze správního spisu plyne, že žalobce bydlí ve společné domácnosti se svojí manželkou a dvěma nezletilými dětmi, které navštěvují základní školu. Děti mají velmi dobrý prospěch, navštěvují mimoškolní aktivity (malování, karate). Škola potvrdila, že jejich docházka je bezproblémová, rodiče se školou komunikují pravidelně, převážně matka dětí. V průběhu prvostupňového řízení sdělili žalobce a jeho manželka prvostupňovému orgánu, že jedinou osobou výdělečně činnou v jejich domácnosti je právě manželka žalobce. Žalobce zajišťuje chod domácnosti a stará se o děti. Děti jsou na žalobce fixované, v případě vyhoštění žalobce, by pro ně odloučení od otce znamenalo značnou psychickou újmu. V případě nemoci dětí by se o děti musela starat manželka žalobce, čímž by rodina přišla o finanční prostředky. Celá rodina má na území České republiky zázemí, jsou zde integrováni, děti zde mají kamarády. V Arménii nemají žádné zázemí, bydlení ani majetek. Případné uložení správního vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného a soukromého života.

Žalobce dále sdělil, že se o zániku platnosti zaměstnanecké karty dozvěděl teprve z obsahu správního spisu. Po ukončení pracovního poměru s původním zaměstnavatelem žalobce uzavřel pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem, který měl v zastoupení žalobce podat oznámení o změně zaměstnavatele. Žalobce byl v dobré víře ohledně svého pobytového oprávnění. Mimo Českou republiku nemůže rodina realizovat svůj život, neboť manželka žalobce zde má práci a děti zde chodí do školy. V případě návratu rodiny do Arménie je prakticky nemožné rodinu uživit. Bez zdroje příjmu manželky by se rodina ocitla ve finanční nouzi.

6. Prvostupňový orgán konstatoval, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnějším prostředkem než rozhodnutí o vyhoštění cizince. Žalobce má možnost vyřídít si na zastupitelském úřadu pobytové oprávnění a nadále sdílet rodinný život se svojí rodinou. Žalobce je zdravý, je produktivního věku, což předpokládá jeho možnost opětovně pobývat na území České republiky a nalézt si zde zaměstnání. Aktuálně naopak žalobce nemůže být na území České republiky zaměstnán, ani nemůže být osobou samostatně výdělečně činnou, není na Českou republiku ekonomicky vázán. K povaze a pevnosti rodinných vztahů prvostupňový orgán konstatoval, že nemá pochybnosti o trvalosti, pevnosti a intenzitě těchto vztahů a o plánech společného života rodiny žalobce do budoucna. Důsledkem vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území však nebude trvalé odloučení žalobce od jeho rodiny. Po vycestování žalobce nebude nic bránit v návratu do České republiky po vyřízení pobytového oprávnění. V zemi původu žalobce navíc žije jeho sestra, se kterou má dobrý vztah. Nejsou zpřetrhány jeho vazby na zemi původu, jeho rodina žila v Arménii do srpna roku 2019 a žalobce sám tam žil do srpna roku 2020. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do práva žalobce na rodinný a soukromý život.
7. V napadeném rozhodnutí se žalovaná zabývala námitkami žalobce a s hodnocením provedeným prvostupňovým orgánem se zcela ztotožnila. Jedná se o jediné opatření, které lze za daného stavu neoprávněného pobytu přijmout, pokud nejsou dány důvody pro vyhoštění žalobce. Dobrou víru žalobce žalovaná nerozpориje, bylo k ní přihlédnuto při překvalifikování původně vedeného řízení o správním vyhoštění. Důvody, které k neoprávněnosti pobytu žalobce vedly, jsou však v zásadě irelevantní. Žalovaná se zabývala i zbývajícími námitkami žalobce. Zabývala se možnostmi žalobce k návratu do České republiky a jeho zázemím v zemi původu. Dle žalované nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobce a osoby zúčastněné na řízení byli zkráceni na svých právech. Žalovaná při rozhodování nepostupovala tak, aby byla práva žalobce chráněna. Nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejistila přesně a úplně skutečný stav. Napadené rozhodnutí není přesvědčivé. Takový postup je v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád („správní řád“). Rozhodnutí obou stupňů jsou nepřezkoumatelná.
9. Správní orgány náležitě nezohlednily otázku nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a osob zúčastněných na řízení. Odůvodnění obsahuje citace zákonných ustanovení, neuvádí však konkrétní důvody, pro které správní orgány dospěly k závěru o přiměřenosti uložení povinnosti opustit území. Nepřezkoumatelný je závěr žalované o možnosti žalobce obstarat si vízum prostřednictvím žádosti na zastupitelském úřadě. Správní orgány se nezabývaly otázkou závažnosti, druhu a

délky protiprávního jednání při neoprávněném pobytu žalobce na území. Nezohlednily okolnosti, za kterých došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobce a související dobrou víru žalobce. Proto nelze rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky považovat za přiměřené.

10. Žalobce nesouhlasí s tvrzením správních orgánů o tom, že si může obstarat pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu v zemi původu. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny je cizinec povinen podat osobně na zastupitelském úřadu. Jak vyplývá z § 169t odst. 6 písm. a) bod 6. zákona o pobytu cizinců ministerstvo o žádosti rozhodne ve lhůtě do 270 dnů. Z praxe právní zástupkyně účastníků řízení i správním orgánům musí být známo, že proces související s podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a vyčkáváním na vyřízení této žádosti trvá i déle než jeden rok. Došlo by tak k rozdělení rodiny na velmi dlouhou dobu. Nezletilé děti by to nesly velmi špatně, hůře než v minulosti. Žalobce totiž v současnosti zastává celodenní péči o děti a domácnost, což vedlo k zintenzivnění jejich vzájemných citových vazeb. Děti jsou na otce silně citově fixovány a nedokážou si představit, že by se od něj musely znovu odloučit na tak dlouhou dobu.
11. Také není reálné, aby se do Arménie odstěhovala celá rodina. Hrozí, že by manželka žalobce přišla o zaměstnání a mohla by přestat splňovat účel pobytu. Děti navštěvují školu v České republice, arménský vzdělávací systém je odlišný z hlediska vyučovacích osnov a probírané látky, což by pro děti přineslo změny, které by se mohly negativně projevit v jejich psychické sféře. Ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Každodenní péči poskytuje dětem právě žalobce. Správní orgány na situaci žalobce nepohlíželi z pohledu zájmu dětí.
12. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí zpochybňuje tvrzení žalobce a osob zúčastněných na řízení ohledně rozdělení péče o děti a finančního zajištění mezi žalobce a jeho manželku, pak žalobce uvádí, že záznam o pobytové kontrole nemůže sloužit jako důkazní prostředek. Tvrzení prvostupňového orgánu, že žalobce má v domovském státě sestru a bude zjevně schopen po nějakou dobu v Arménii pobývat, je spekulativní. Žalobce uvedl, že v Arménii žije jeho sestra, to však neznamená, že má v zemi svého původu zázemí.
13. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou z uvedených důvodů v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a dále v rozporu se směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, která chrání a zaručuje právo osob na sloučení a zachování rodiny, a dále i s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Skutečnosti a námitky žalobce uplatněné v rámci správního řízení nevzaly správní orgány při posuzování přiměřenosti rozhodnutí vůbec v potaz a zabývaly se pouze okolnostmi svědčícími v neprospěch žalobce. Svá rozhodnutí opřely o nedostatečně zjištěný skutkový stav. Správní orgány neposuzovaly řádně ani přiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud se týká veřejného zájmu. Proto žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vráceno k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předcházející prvostupňové rozhodnutí. Má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce, včetně komplexního posouzení přiměřenosti přijatého opatření s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodinných příslušníků.

V. Posouzení věci soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci *„který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života...“*
18. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
19. Při vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území jsou správní orgány povinny zabývat se přiměřeností dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které odpovídají kritériím dle čl. 5 směrnice č. 2018/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, „návrátová směrnice“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Návrátová směrnice v tomto článku ukládá členským státům povinnost náležitě zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení.
20. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením pro cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně. Cizinci není stanoven zákaz vstupu na území České republiky do budoucna. Proto i dopady rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života cizince jsou méně intenzivní. Skutečnost, že má cizinec na území České republiky rodinné vazby sama o sobě nemůže znamenat, že by rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný života cizince. Případný zásah do tohoto práva a jeho závažnost je nutno zkoumat v každém individuálním případě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35). Jak k tomu v naposled odkazovaném rozsudku konstatoval Nejvyšší správní soud, *(n)epřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“*
21. K nutnosti zohlednění nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu článku 3 Úmluvy o právech dítěte a jeho limitům Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30 konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není „trumfovou kartou“, která přebije

jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva dále uvedl, že „(r)ozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména § 46 – § 47 a judikatura tam citovaná).“ Prizmatem shora nadepsaných zákonných a judikатурních východisek soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí.

22. Předně je nutno k námitce nepřezkoumatelnosti konstatovat, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí pečlivě vypořádala s námitkami žalobce. Zabývala se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v aspektech namítaných žalobcem, přičemž své závěry důkladně odůvodnila. Důkladné odůvodnění přiměřenosti obsahuje i prvostupňové rozhodnutí. Není pravda, že by odůvodnění obsahovalo pouze citace zákonných ustanovení, převažuje naopak věcná argumentace reagující na konkrétní situaci žalobce a jeho námitky. Správní orgány se zabývaly i přiměřeností rozhodnutí z hlediska veřejného zájmu.
23. Žalobce nezpochybňoval, že se na území České republiky nejméně dne 13. 10. 2021 nacházel neoprávněně. Je proto nesporné, že v tomto smyslu byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území.
24. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dovozuje především z intenzity vztahu mezi ním a jeho dětmi, ve spojení s dobou, která by byla nutná pro vyřízení víza (a tedy jejich případné vzájemné odloučení). Vztahem žalobce k jeho dětem se žalovaná zabývala a ani soud nemá důvod zpochybňovat závěr, že se jedná o vztah blízký. Ani přes tento blízký vztah se ale v kontextu delší doby nutné pro vyřízení víza, která může přesahovat i dobu jednoho roku, dle soudu nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Děti žalobce jsou již ve věku, ve kterém nevyžadují neustálou celodenní péči. Ve všední dny navštěvují školu a volnočasové aktivity. Věku nezletilých za běžné situace neodpovídá potřeba celodenní přítomnosti rodiče v jejich domově. Ve zbývajícím času může péči nezletilým poskytovat manželka žalobce. Z výpovědi žalobce ze dne 2. 11. 2021 navíc vyplynulo, že rodina žalobce sdílí bydliště také s matkou, sestrou a synovcem žalobce. Tyto osoby se proto také mohou eventuálně podílet na péči o nezletilé. Věk nezletilých rovněž umožňuje zachování komunikace s žalobcem na dálku i v případě jeho pobytu v zahraničí a umožňuje i případné vysvětlení situace nezletilým tak, aby na ně dočasné fyzické odloučení od otce nemělo zásadní negativní vliv.
25. Ani doba pro vyřízení víza žalobce není důvodem pro shledání rozhodnutí nepřiměřeným. Obdobné odloučení ostatně rodina již v minulosti absolvovala, aniž by to na její soudržnost mělo zásadní negativní vliv. Jak uvedla žalovaná, žalobce v minulosti v letech 2019 a 2020 pobýval v Arménii bez rodiny po dobu delší jednoho roku, a to na základě vlastního rozhodnutí rodiny žalobce. I přes minulé odloučení je mezi dětmi a žalobcem velmi silné pouto, jak žalobce argumentuje v žalobě. Z toho lze usuzovat na to, že rodina je dobře schopna uspořádat si poměry i v případě dočasného (byť delšího) odloučení. Skutečnost, že k dočasnému odloučení již v minulosti došlo, tedy vypovídá o možnosti lepší adaptace rodiny na takovou situaci.
26. Okolnostmi, za kterých došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty, se žalovaná zabývala a správně konstatovala, že k dobré víře žalobce je potřeba přihlídnout při zvažování přijetí

vhodného rozhodnutí. Především se jimi však zabýval prvostupňový orgán, který v prvostupňovém řízení mimo jiné i z důvodu dobré víry žalobce správní řízení překvalifikoval z řízení o uložení správního vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území, neboť vyhoštění žalobce by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

27. I možnost žalobce odcestovat do Arménie byla správními orgány řádně odůvodněna. Své závěry správní orgány postavily na skutečnosti, že žalobce je zdravý muž v produktivním věku. Žalobce žil téměř celý svůj život (přes 40 let) v Arménii. Je proto zřejmé, že ve své zemi původu má sociální vazby. V České republice žije teprve od roku 2020. Za takovou dobu vazby na zemi původu jistě nevymizí. Soud rovněž souhlasí s úvahou správních orgánů, že pokud žalobce má v Arménii sestru, se kterou má dobrý vztah, naznačuje to možnost žalobce v případě potřeby u sestry přechodně pobývat. Tato informace plyne z protokolu o výsledku žalobce prvostupňovým orgánem ze dne 2. 11. 2021, který se konal za přítomnosti tlumočnice a je podepsán žalobcem i jeho právní zástupkyní. Mimo jiné z něj také plyne, že manželka žalobce má v Arménii majetek. Uvedené dle soudu postačuje pro přijetí závěru o tom, že žalobci zůstaly zachovány vazby k zemi jeho původu.
28. Pokud jde o to, zda se rodina žalobce rozhodne následovat žalobce do zemi původu, takové rozhodnutí je čistě na rodině žalobce. Tj. zda se rodina při zvážení všech aspektů rozhodne pro odcestování do Arménie spolu s žalobcem, což by vyžadovalo změnu školy dětí a pracovní uplatnění rodičů, či zda se rozhodne pro setrvání na území České republiky po dobu pobytu žalobce v zemi původu, jak to učinila již v minulosti.
29. Co se týká pochybností žalované o tom, že finance pro rodinu žalobce zabezpečuje pouze manželka žalobce, resp. že pouze žalobce zabezpečuje chod domácnosti, žalovaná toto tvrzení manželů nevyhodnotila jako zjevně nepravdivé. Pouze jej označila za „podivné“. Při svém právním posouzení věci však, stejně jako soud, za skutkové verze prezentované žalobcem vycházela.
30. Lze shrnout, že v případě rodiny žalobce neshledal žádné výjimečné okolnosti, pro které by zásah do soukromého a rodinného života dosáhl intenzity nepřiměřenosti. Žalobce i jeho manželka jsou zdraví, jsou osobami v produktivním věku. Manželka žalobce dosud finančně zabezpečovala rodinu, rodina proto nepřijde o žádný finanční příjem. Nezletilí jsou ve věku, kdy jsou schopni udržovat kontakt s otcem i na dálku, nepotřebují nepřetržitou celodenní péči. Ze spisu plyne, že pokud jde o plnění školních povinností, nezletilí jsou bezproblémoví. Nejedná se o výjimečnou situaci, která by ospravedlňovala naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky, jak požaduje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35. Naopak za této situace není pro rodinu žalobce z hlediska stability života v české republice vhodné, aby zde žalobce pobýval bez pobytového oprávnění.
31. V případě vycestování žalobce z území Evropské unie sice dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvání na území České republiky, který nelze hodnotit jako nepřiměřený. Uvedení pobytového statusu žalobce do souladu se zákonem je i pro rodinu žalobce velmi žádoucím cílem a je to v souladu s nejlepším zájmem nezletilých. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že jde o nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území České republiky, které

není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území zakázán, a proto lze tento zásah do soukromého a rodinného života žalobce považovat za přiměřený.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neshledal ani jiná pochybení, pro která by měl napadené rozhodnutí zrušit.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
34. Soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. ledna 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně